

Kegyelem nekünk és békesség, Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. Ámen

Lk.18,31-34

Az evangélium vége felé haladva és közeledve a kereszthalálhoz Jézus három alkalommal is szól az Ő szenvedéseiről, haláláról és feltámadásáról. Mindhárom alkalommal teljes értetlenséggel hallgatják a tanítványok, sőt Péter még az egyik alkalommal meg is feddi Jézust, hogy miért mond ilyeneket: „Ez nem történhet meg teveled!” Nem tudnak mit kezdeni Jézus bejelentésével, a „mondottakkal” – ahogy alapigénk is említi. Nem értették, de nem is érthették, hiszen nem adatott nekik a megértés. Károli Gáspár szépen adja vissza fordításában: „és a beszéd ő előlük el vala rejtve”. Ha valóban egy új tanítást adó közlés akart lenni mindez, akkor érthetően és világosan, a megértés lehetőségét is biztosítva kellett volna Jézusnak mindezt elmagyaráznia az övéinek. Ha pedig nem akarta, hogy még belekeveredjenek egy titokba, amit úgysem érthetnek, akkor miért hozta szóba?!

A próféta beszéd mindig hordozott valamit abból a titokból, amely még nem érthető. Megelőzte a megértést egy olyan kijelentés, kinyilatkoztatás, amely egy olyan titkot hozott, amiből reménység, erő, élet áradt, és kapaszkodót adott az Istenben bízóknak. Jézus most számukra érthetetlenül szól, de szavában mégis meg lehetne találni ennek a titoknak a megtartó erejét. Jézus olyan üzenetnek szánta, amelyből a megfelelő időben kibomlik az élet, a reménység, a gyógyulás és a békesség. Most csak befogadni kellene... Három rövid gondolatot tolmácsolok az ige alapján, ami bennünket is eligazít, amikor Isten „érthetetlen” titkaival találkozunk

1. Először is, Jézus maga mellé veszi a tizenkettőt – így olvastuk az igéből. A „maga mellé veszi” szavakat szeretném kiemelni elsőként. Jézus bevonja a titkába a tanítványait. Eddig is ezt tette, most sem szeretni kihagyni őket. A vele való eddigi közösség, a tanítványi lét sem jelentett mást, mit Jézus titokzatos kiszámíthatatlanságát elfogadni. Sosem tudták merre mennek, Jézus döntött, döntött, hogy mibe viszi bele őket. A követés, nem egyeztetések és közös álláspont kidolgozása szerint történt. Mindig benne volt Jézus titka, amit nem lehetett érteni. Ki Ő egyáltalán? Belevitte őket örült helyzetekbe, amiből csak Jézus tudta hogyan lehet jól kijönni. Több mint 5000 embernek kellett volna enni adniuk, bevonta őket egy bűnös asszony megkövezésébe, ahol kis híján őket is megkövezhették volna. Az éjszakai viharos tengeren kísértette őket a vízen járva, miközben halálfélelmük volt. Elküldte őket az evangéliumot hirdetni, gyógyítani és egyikük sem értette mi történik, hogy általuk is gyógyulnak emberek. Titkok voltak ezek, félelmetesek, mégis utólag „élvezetesekek”. Jézus minden titkából jól jöttek ki.

Isten titkai az életünkben sok fejtörést okoztak már nekünk is. Nem értettük a sorsunk alakulását, nem tudtuk, hogy mit akar Isten kihozni egy-egy élethelyzetből. Zavart, lázadtunk, kérdeztünk, imádságokkal ostromoltuk az eget. Talán most is ezt tesszük. De Isten mindig tudja mit csinál. A tanítványoktól követést kért már a legelején. Ez a bizalomra épül, nem a megértésre. Isten a maga titkain keresztül visz tovább az életünk útján. De Jézus „maga mellé vette őket”, azaz ott van az ismeretlenben velünk. Senki semmit nem tud pontosan a mai helyzetéről sem. De egyet biztosan tudunk; Jézus ígérete most is igaz: „Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”.

2. Másodszor, Jézus a próféták által hordozott titokra is rámutat. „Most felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfián beteljesedik mindaz, amit a próféták megírtak”. Már a tanítványok előtt is voltak olyanok, akik Isten titkait kijelentették, hordozták. Nem volt könnyű a szenvedések között hirdetni a csodálatos szabadulás Istentől rendelt tervét, amikor még semmi sem látszódott ebből. De talán még nehezebb volt azt meghirdetni, hogy az Emberfia – a csodálatos Isteni küldött, akiben mindenki reménykedett és várva várt -, egy erőtlen, megvetett, kigúnyolt, porig alázott alak, aki egyben az emberiség végső kudarcát ábrázolja. Egy embert ábrázoltak, akire rászakadt az élet minden terhe, aki a bűn súlya alatt nyög, akinek nincs „egészsége”, azaz már szétesett, az élete is. A próféták azt hirdetik, hogy az Emberfia szenved és meghal a bűn miatt. De ebben is valami Isteni titok sejlik fel: a háttérben Isten készül a világ megváltására. Az ószövetségben a megváltást Isten csodálatos földi megszabadításaiban, győzelmekben élték át és képzelték el. Csak néhányan sejtettek meg valami belső titkot arról, hogy a szenvedésekben Isten milyen valósan fel tud tárulkozni, és az Ő kezében van minden győzelem. Ábrahám késsel a kezében, a fiát feláldozni készülve, a legnagyobb lelki harcaiban éli át és fogalmazza meg az általa még elképzelhetetlen titkot: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról fiam. Jób a porban ülve, betegen, mindent elveszítve, de görcsösen Istenbe kapaszkodva mondja el: „Tudom az én megváltóm él”. Az Emberfia titka az én titkom is. Én az emberfia, a halál fia vagyok. Ő, mint Emberfia pedig az én helyemen áll, a válságaimmal, kétségeimmel, félelmeimmel.

Koronavírus. Mindent áthúzott. Terveket, számításokat, családi és gyülekezeti életet. Maradt egy „igazi böjt”, amelyben szokatlanul nem én adok fel dolgokat, hanem Isten vesz el mindent, amiről azt gondoltam az enyém volt. Az emberfia most kiszolgáltatott. De az a másik – nagybetűs - Emberfia valami titokra készül. Visszavenni az életet, feltámadni a halálból.

3. Így érkezünk meg a harmadik üzenethez, titokhoz. Ki értené mit jelent feltámadni a halálból? A tanítványok látták Jézust ahogy visszahívja az életbe az elhunytakat. Halottakat támasztott fel. De ha Ő meghal, hogyan támaszt fel majd minket? Ha Ő nem lesz, kit fogunk követni? Ki hozza majd a titkait nekünk, hogy éljünk azok által? Isten nagy titka, hogy nem csak felénk, az ember felé, hanem

önmagán belül is cselekszik. Nem csupán megoldja az életem kérdéseit, hanem „önmagán belül” rendezi azt. „Megteszem az én nevemért”, - mondja több helyen az ószövetségben, ami azt jelenti, hogy szeretetével önmagán belül meggyőzi haragját. Krisztus titka, hogy megbékélteti Istent - önmagában - a világgal. Ebből születik meg az új élet. A „harmadik napon pedig feltámad” kifejezés a várakozásban való kitartást, a győzelem reménységében való bizalmat kéri. Arra utal, hogy Isten „dolgozik” az ügyünkön. Annak a titoknak az elfogadását, hogy a kimenekülés útját is elkészítette, amit még mi nem láthatunk, a lehetőséget, hogy Isten gyermekei maradhassunk, bármi is történjék. Az ígéretet, hogy a vele való titokzatos közösség mindenkor fennáll és egykor beteljesül az Isten országában. A harang üresen kong. Hív de nem mehetünk. A gyülekezet, mint szétszórt nyáj, otthonaiba húzódva csendesen imádkozik. De eljön a harmadik nap!

Noha a tanítványok előtt akkor még rejtve maradt ez a beszéd, húsvét után minden szava értelmet nyert. Megelőlegezett „érthetetlen titkokról” szólt, de ha Jézus mondja akkor érezhető belőle a bátorítás. Egyszer ezen is túlleszünk. Tapasztalatokkal, sebekkel, de reménység szerint erősebb hittel és bizonyossággal. Szembe kellett nézni az Emberfiával, hogy az Isten fiát megláthassuk.

Ámen

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk! Szokatlan a körülmény, amelyből megszólítunk. Hol van a te néped? Hol van a hívó harangszó? Hol vannak a dicséretetek, melyek oly megszokott módon jelezték, hogy istentiszteleten vagyunk? Bűnbánó szívvel valljuk meg, hogy félelmeink úrrá lettek hitünkön. Hogy noha húsvét utáni tanítványaid vagyunk félünk a Te titkaidban élni. Kérünk a próbatételek által is erősítsd hitünket. Segíts, hogy javunkra váljék a nagy keserűség! Taníts alázatosabb szívvel olvasni a Te igédet, önzetlenebbül megfogalmazni imádságainkat, sőt azokat határát kinyitni mindazok felé, akik eddig nem fértek bele. Áld meg bennünket önuralommal, bölcsességgel. Készíts bennünk helyet a te vigasztalásodnak, úzd el félelmeinket.

Imádkozunk a betegekért, elesettekért. Ne engedd, hogy csupán a vírust lássuk a legnagyobb betegségnek, hanem tekint a mi igazi nyomorúságainkra kegyelmesen: szeretetlenségeinkre, halálfélelmeinkre, használhatatlan kapcsolatainkra, önzésünkre.

Kérünk áld meg életünket reménységgel, békességgel.

„A keresztet te adod, adj hozzá alázatot. Hordjam olyan csendesen, mint Te egykor mesterem” (RE 464:5.vsz.) Ámen

Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek és ne féljen. Ámen      Áldás, békesség!